

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **O. J.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupen JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra č.j. MV-105145-3/VS-2010 ze dne 28. 12. 2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Radimu Vicherkovi, se stanoví odměna za zastupování žalobce ve výši 2904,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28. 12. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2010, č. j. OAM-7609-7/TP-2010, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra neshledalo, že by na straně žalobce byly dány důvody k povolení trvalého pobytu podle citované normy, tedy důvody zvláštního zřetele hodné. Setrvalo na závěru, že žalobce je považován za občana Ukrajiny, byť nemá žádný doklad vydaný ukrajinskými úřady, a že jeho rodinný a soukromý život není omezen tak, aby to odůvodňovalo získání nejvyššího pobytového oprávnění. Pokud žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že se nevypořádal s výkladem pojmu „humanitární důvody“,

Ministerstvo vnitra uvedlo, že ty jsou upraveny v ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž se na žalobce nevztahují.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že dne 29. 7. 2010 podal žádost o trvalý pobyt podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Namítl, že v rozhodnutí o rozkladu se Ministerstvo vnitra nevypořádalo s řadou namítaných skutečností, takže byla porušena zásada legality podle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když rozhodnutím o rozkladu nebylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Po odvolacím správním orgánu žalobce chtěl, aby přezkoumal nejasnosti a nedostatky správního orgánu I. stupně. Namítal, že správní orgán se nevypořádal s výkladem neurčitých pojmů: „humanitární důvody“ a „důvody zvláštního zřetele hodných“. Domnívá se tedy, že prvostupňový správní orgán se s výkladem těchto neurčitých právních pojmů nevypořádal způsobem souladným s § 3 správního řádu, § 2 odst. 4, § 4 odst. 2 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Dále žalobce namítal, že nepřesvědčivě odkazoval na svá předchozí rozhodnutí, aniž by se vypořádal s argumentací, kterou žalobce uvedl v mém podaném stanovisku k řízení, a tvrdil, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když neodůvodnil svou diskreční pravomoc k institutu trvalého pobytu pro cizince třetích zemí, jaké důvody vedly k vydání takového rozhodnutí, jaké důvody považuje za dostačující k naplnění neurčitého právního pojmu zvláštního zřetele hodné, a pouze mechanicky konstatoval nenaplnění podmínek neurčitého právního pojmu, což dle mého názoru mělo za následek porušení povinnosti zakotvené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dále se správní orgán nevypořádal s tím, že žalobce se snažil veškerými dostupnými prostředky spolupracovat s ukrajinskými státními orgány – Velvyslanectvím Ukrajiny v Praze a Konzulátem Ukrajiny v Brně, které se ním ale nechtějí spolupracovat. Ukrajinské státní orgány jej nepovažují za ukrajinského státního občana a jednání s nimi vždy bylo bezúspěšné. Udělení trvalého pobytu je jedním z předpokladů udělení státního občanství, k čemuž žalobce odkázal na Úmluvou o právním postavení osob bez státní příslušnosti publikované pod číslem 108/2004 Sb.m.s. sdělením Ministerstva zahraničních věcí, konkrétně na čl. 32 této Úmluvy, kde je jasně zakotveno, že „smluvní státy budou pokud možno co nejvíce usnadňovat asimilaci a naturalizaci osob bez státní příslušnosti, zejména urychlit řízení o naturalizaci“. Případná snaha realizovat nucené vycestování žalobce by pak vzhledem k absenci negativních podmínek ustanovení představovala porušení čl. 31 Úmluvy. I z tohoto důvodu má za to, že splňuje výše uvedený pojem humanitárních důvodů. Tyto tvrzení skutečnosti a důvody opět správní orgán ignoroval a také se s nimi v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal. Správní orgán dále nesmyslně ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce si může pobytový titul legalizovat na základě jiných pobytových oprávnění, což ovšem v jeho současné situaci není možné. Dále žalobce uvedl, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu považuje za nicotné. Žádost o udělení trvalého pobytu podával podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) a b), odvolací správní orgán v rozhodnutí ale tvrdí, že jsem žádost podal pouze dle § 66 odst. 1 písm. b), což dále nijak nevysvětluje. Odvolací správní orgán pouze vysvětluje, co je v ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zakotveno a vyjmenovává tři případy v tomto ustanovení výslovně uvedené. Naopak odvolací správní orgán nesprávně interpretuje toto ustanovení zákona, protože se mylně domnívá, že toto ustanovení zákona v sobě zahrnuje taxativní výčet případů. Jedná se ale o tzv. demonstrativní výčet, takže se nemůže jednat pouze o tři případy v tomto ustanovení stanovené. Žalovaný se tedy vůbec nevyjadřuje k neurčitému právnímu pojmu „humanitární důvody“, i když by měl

zkoumat, jestli žalobce podmínky tzv. humanitárních důvodů opravdu případě splňuje. Žalovaný v podstatě pouze stroze opsal, jak rozhodl správní orgán I. stupně a konstatoval pouze, že žalobce nesplňuje podmínky § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to podmínky zvláštního zřetele hodné. To, že žalobce podával žádost i podle ustanovení § 66 odst. i písm. a) správní orgán evidentně netížilo. Všemi těmito skutečnostmi se měl žalovaný v řízení vypořádat způsobem a v souladu se zásadou materiální pravdy a se zásadou vyšetřovací, přičemž tvrzené skutečnosti vedou jednoznačně k závěru o tom, že žalobce je osobou bez státního občanství, což opět žalovaný v rozhodnutí ignoruje. Jak žalovaný, tak správní orgán prvostupňový, porušil řadu mezinárodních úmluv. Již ve stanovisku před správním orgánem žalobce tvrdil, že jeho vycestování by bylo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která má na základě čl. 10 Ústavy ČR aplikační přednost před zákonem o pobytu cizinců. Do České republiky žalobce přicestoval jako nezletilý se svými rodiči a také má zde navázané všechny vztahy rodinné, soukromé, pracovní a další. Je natolik spjat s českým prostředím a životem, že by toto právo nemohl plnohodnotně realizovat na Ukrajině. Už neovládám ukrajinskou řeč a tato bariéra je pro něj těžko překonatelná. Přiměřenost zásahu spočívajícího v mém případě ve vydání rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území do soukromého a rodinného života cizince tak musí být na základě čl. 10 a 10a Ústavy ČR a čl. 8 a čl. 19 Evropské úmluvy o lidských právech posuzována v souladu s názory Evropského soudu pro lidská práva, které jsou vyjádřeny v řadě judikátů k čl. 8 EÚLP, stejně jako v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, mimo jiné např. v judikátu čj. 7 As 8/2008 - 78 ze dne 25. 9. 2008. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na skutková zjištění učiněná správními orgány i na jejich právní kvalifikaci, s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní námitky žaloby spočívají v tvrzení žalobce, že správní orgány se nevypořádaly s otázkou humanitárních důvodů podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce přitom svou žádost o povolení k trvalému pobytu podal též podle této normy.

Soud především konstatuje, že iniciální žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu neměl k dispozici, když v původním spisovém materiálu předloženém žalovaným taková žádost založena není, a soudu nebyla předložena ani dodatečně na výslovnou výzvu.

Ve správním spise je založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž se uvádí, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pročez správní orgán zkoumal existenci jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Ve stanovisku k řízení ze dne 29. 7. 2010 pak žalobce doplnil, že svou situaci považuje též za humanitární důvody. Vysvětlil, že se považuje za osobu bez státní příslušnosti, neboť Ukrajinu opustil v roce 1995, kdy ještě jako samostatný stát neexistovala. Není držitelem ukrajinského dokladu totožnosti ani

cestovního dokladu, nemá rodný list či jiný ukrajinský úřední dokument. Domnívá se proto, že v případě vycestování na Ukrajinu by byl považován za cizince a nebylo by mu umožněno upravit si v zemi regulérní pobyt. Jeho případné vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně pak konstatoval, že skutečnosti uvedené žalobcem neprokazují, že by se nacházel v situaci, která by odůvodňovala udělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž uvedl, že podal žádost o udělení tzv. humanitárního trvalého pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že neprovedl řádný výklad pojmů „humanitární důvody“ a „důvody hodné zvláštního zřetele“, resp. že zvolil jejich restriktivní výklad. Správní orgán pouze uvedl, že neshledal v případě žalobce důvody hodné zvláštního zřetele, aniž by však uvedl, v čem jsou žalobcem uvedené důvody nedostatečné; nijak se pak nevypořádal se skutečnostmi, které žalobce uvedl ohledně absence jakýchkoliv svých dokladů, resp. toho, že ze strany ukrajinských úřadů není považován za ukrajinského státního občana. Navrhoval proto, aby jeho žádosti o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců bylo vyhověno.

Jak je uvedeno výše, soud musel rozhodnout o žalobě za stavu, kdy neměl k dispozici původní žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, v důsledku čehož si tedy nemohl dostatečně spolehlivě učinit závěr o tom, s odkazem na jaké normy zákona o pobytu cizinců žalobce tuto žádost podal a jakými skutečnostmi ji odůvodnil. Z dalšího průběhu správního řízení je však zřejmé, že žalobce důvody podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců zaměňoval, když v rozkladu výslovně uvedl, že *„podal žádost o udělení tzv. humanitárního trvalého pobytu dle kautely § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.“*, přičemž je nesporné, že tato norma neupravuje humanitární důvody, ale tzv. jiné důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobce však mezi nimi nerozlišuje.

Z obsahu rozhodnutí vydaného v I. stupni je zřejmé, že správní orgán I. instance se zabýval především důvody podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když dospěl k závěru, že žalobce se nenachází v situaci, která by odůvodňovala udělení povolení k trvalému pobytu právě podle této normy.

Žalobce v rozkladu pak poukázal na to, že státní orgány Ukrajiny s ním nespolupracují, jelikož jej nepovažují za ukrajinského státního občana, a doslova uvedl, že *„přičemž postoj ukrajinských státních orgánů k mé osobě a především skutečnost, zda mi budou ze strany ukrajinských státních orgánů poskytnuta práva vyplývající z mého domnělého státoobčanského svazku jsou pro naplnění mnou uváděných důvodů pro udělení humanitárního trvalého pobytu zcela nezastupitelné a klíčové.“* Soud tedy konstatoval, že nejpozději v rozkladu žalobce uvedl, že žádá o povolení trvalého pobytu z humanitárních důvodů, které pravděpodobně spatřuje v tom, že státní orgány Ukrajiny mu odpírají postavení státního občana Ukrajiny. V řízení o rozkladu pak byl ministr vnitra jako orgán rozhodující o rozkladu povinen se s touto námitkou zabývat a vypořádat ji.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že i ministr vnitra se především zabýval možnou existencí důvodů hodných zvláštního zřetele podle ust. § 66 odst. 1

písm. b) zákona o pobytu cizinců, s tím, že u žalobce nebyly shledány; v tom se ztotožnil se závěry Ministerstva vnitra. Ohledně humanitárních důvodů pak uvedl, že „*ty jsou upraveny v § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a jsou jimi zejména případy, kdy žadatel je manželem azylanta a manželství vzniklo před vstupem azylanta na území, nebo je nezletilým dítětem azylanta nebo dítětem, které je závislé na péči azylanta, pokud nepožádá o udělení azylu, nebo byl-li v minulosti občanem České republiky. Ani jeden z těchto případů se na žalobce nevztahuje.*“ Soud proto konstatoval, že ministr vnitra se zabýval i záležitostmi možných humanitárních důvodů podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, takže lze uzavřít, že výše zmíněnou námitku v rozkladu vypořádal.

Žalobce pak v žalobě vytkl nesprávnost tohoto vypořádání, namítaje, že výčet oněch humanitárních důvodů v ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je pouze demonstrativní. Žalovaný proto měl provést výklad tohoto neurčitého právního pojmu a zkoumat, zda žalobce podmínky tzv. humanitárních důvodů splňuje.

Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci

a) který o vydání tohoto povolení žádá z humanitárních důvodů, zejména

1. je-li manželem azylanta a manželství vzniklo před vstupem azylanta na území,
2. je-li nezletilým dítětem azylanta nebo dítětem, které je závislé na péči azylanta, pokud nepožádá o udělení azylu, nebo
3. byl-li v minulosti státním občanem České republiky.

Ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod některý z takto vymezených humanitárních důvodů. Ministr vnitra proto zcela v souladu se zjištěným stavem věci konstatoval, že ani jeden z těchto případů se na žadatele nevztahuje.

Pokud pak měl žalobce za to, že ony humanitární důvody spočívají podle jeho mínění v nějakých jiných skutečnostech, bylo na místě, aby takové skutečnosti jasně a konkrétně uvedl. Podle názoru soudu se to však nestalo, když z textu žalobcova rozkladu lze jen domnívat, že za takové důvody pokládá to, že ukrajinské státní orgány jej nepovažují za státního občana Ukrajiny. Soud nicméně shledal, že i s takto nejasným tvrzením žalobce se Ministerstvo vnitra vypořádalo. Již v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž je výslovně konstatováno, že: „*Správní orgán připomíná, že uváděné důvody byly navíc již podrobně zhodnoceny v rámci předcházejících řízení, a to v rozhodnutích odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 6. 6. 2009 (č.j.: OAM-699-15/TP-2009) ze dne 5. 5. 2008 (č.j.: OAM-205- 5/TP-2008) a také v rozhodnutích ministra vnitra na základě podaných rozkladů. Správní orgán na tomto místě s ohledem na znovu uvedené důvody ze strany žadatele v současné žádosti pouze v krátkosti opakuje, že za občany Ukrajiny se pokládají všechny osoby, které v době vyhlášení nezávislosti Ukrajiny v roce 1991 měly trvalé bydliště na jejím území (mezi ně nepochybně patřil i žadatel). To, že nevlastní žádný doklad Ukrajiny, poněvadž odcestoval jako dítě zapsán do pasu své matky, nic nemění na skutečnosti, že je stále státním občanem Ukrajiny.*“

Argumentace žalobce ohledně absence ukrajinských dokladů tu tedy byla výslovně odmítnuta se stručným, leč dostatečným odůvodněním, z něhož je zřejmé, že Ministerstvo vnitra neshledalo odůvodněným žalobcovo tvrzení o tom, že ukrajinské státní orgány jej nepovažují za občana Ukrajiny. Byť tedy Ministerstvo vnitra neuvedlo výslovně, že by se žalobcovým tvrzením zabývalo z hlediska ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je přesto nepochybné, že je neshledalo jakkoliv relevantním pro možné udělení povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí vydané v I. stupni tvoří s rozhodnutím o rozkladu jeden celek, přičemž ministr vnitra se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil, má soud za to, že i tato záležitost byla dostatečně vypořádána.

Nadto je třeba znovu připomenout, že žalobce nikde výslovně neuvedl, že by za humanitární důvody považoval právě skutečnost, že ukrajinské státní orgány jej nepovažují za ukrajinského státního občana. Jak je uvedeno výše, jediné z rozkladu lze snad takovou souvislost vyvodit, leč jde jen o spekulaci. Ani v žalobě pak žalobce neuvedl vůbec nic konkrétního o tom, z jakých důvodů jsou u něj dány humanitární důvody podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když se omezil jen na kritiku žalovaného s tím, že neprovedl výklad tohoto neurčitěho právního pojmu a nezkoumal, zda žalobce tyto důvody splňuje. Zde je nutno zopakovat, že měl-li žalobce za to, že podmínky podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců splňuje, měl otevřeně a konkrétně uvést skutečnosti, v nichž podle něj tyto důvody spočívají. Jen pak by mohl žalovanému vytýkat, že se s těmito důvody řádně nezabýval. Zůstala-li však žalobcova argumentace v tomto smyslu kusá a nekonkrétní, neměly správní orgány obou stupňů možnost se s ní důkladněji vypořádat. Tuto žalobní námitku proto soud neakceptoval.

Důvodnou pak soud neshledal ani námitku o nedostatečném zohlednění zásahu do rodinného a soukromého života.

Zákon o pobytu cizinců sice stanoví podmínku, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu „*bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*“, avšak jen pro případy zamítnutí žádosti podle ust. § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci je ale zřejmé, že žalobcova žádost byla zamítnuta podle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy proto, že v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66. Na jeho případ se proto podmínka přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nevztahuje a správní orgán nebyl povinen ji vůbec zkoumat. To ostatně uvedl v napadeném rozhodnutí i ministr vnitra, s tím, že správní orgán I. stupně se touto záležitostí zabýval nadbytečně nad rámec svých zákonných povinností.

Soud tedy konstatoval, že ani v této záležitosti správní orgány zákon neporušily.

Konečně soud uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nicotným, když žalobce žádný konkrétní důvod nicotnosti neuvedl, a soud z úřední povinnosti žádný takový důvod rovněž neshledal.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Soud rozhodl ve věci bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Vzhledem k tomu, že žalobci byl soudem ustanoven zástupce, advokát JUDr. Radim Vicherek, soud mu přiznal odměnu za toto zastupování ve výši 2904,- Kč, tedy za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, včetně daně z přidané hodnoty. Tato náhrada bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Městského soudu v Praze.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová